

Til §§ 6-9.

Bestemmelserne træder i stedet for § 9 i den gældende lov.

I lighed med, hvad der gælder for læger, foreslås det i § 6, at tandlæger får adgang til at fraskrive sig autorisationen. En fraskrivelse – og en fratagelse – af autorisationen indebærer, at den pågældende mister såvel retten til at betegne sig som tandlæge som til at udøve tandlægevirksomhed, jfr. også udkastets § 18.

Lægelovens bestemmelser om euforiserende stoffer finder tilsvarende anvendelse med hensyn til tandlægers ret til at ordinere euforiserende stoffer, herunder også om fratagelse/fraskrivelse og generhvervelse af denne ret. Bestemmelsen i den foreslåede § 8, stk. 2, har til hensigt at forebygge misbrug af disse stoffer og skal ses som et supplement til § 28 a i lægeloven, hvorefter sundhedsstyrelsen kan orientere læger og apoteker om personer, der antages at misbruge disse stoffer.

Til § 10.

Bestemmelsen træder i stedet for §§ 3 og 5 i den gældende lov.

Tandlægelovens § 3, stk. 1, indeholder en nøje angivelse af de behandlinger, som tandlæger er berettigede til at foretage. Denne beskrivelse af virksomhedsområdet for tandlæger går tilbage til den første tandlægelov fra 1916 og har først og fremmest haft til formål at afgrænse tandlægernes virksomhed over for lægernes virksomhed, d.v.s., at der ikke ved unaturlig udstrækning af tandlægevirksomhedens område skabes risiko for ukyndig behandling fra tandlægerne side.

Tandlægeuddannelsen har imidlertid undergået væsentlige forandringer siden 1916. Den er nu hovedsagelig biologisk-medicinsk mod tidligere teknisk-klinisk, og uddannelsen er udstrakt til 5 år mod 3 år i 1916. Den gældende meget detaljerede beskrivelse af virksomhedsområdet forbyder derfor tandlæger selvstændigt at udføre en række funktioner, som de i dag i kraft af deres uddannelse er kvalificerede til, og det er af samme grund ikke længere muligt at efterleve bestemmelsen helt nøje i praksis. Som eksempler herpå kan nævnes kirurgiske indgreb som forbehandling til indsættelse af tandproteser og behandling af tandstøtteapparatets sygdomme, bl. a. parodontose. Bestemmelsen virker endvidere hæmmende på udviklingen inden for den odontologiske videnskab.

I de øvrige nordiske lande og i de fleste andre europæiske lande findes da heller ikke en sådan detaljeret beskrivelse af tandlægernes virksomhedsområde. I Sverige er tandlægevirksomhed således

defineret som udførelse af tand- og mundhygiejnisk behandling. I Norge beskrives virksomheden negativt, derved at det forbydes andre end tandlæger – og læger – at behandle sygdomme i tænder, tandkød eller kæber, udføre tandfyldninger, tandudtrækning, tandregulering samt indsætning og tilpasning af kunstige tænder. I et direktivforslag fra De europæiske Fællesskaber er tandlægerne arbejdsområde bestemt som »diagnose og behandling af sygdomme i tænder, mund og kæber«.

Den i stk. 1 foreslåede bestemmelse, der iøvrigt må ses i nøje sammenhæng med stk. 2 og 3, indeholder i overensstemmelse hermed en bred beskrivelse af virksomhedsområdet. Udgangspunktet har været, at tandlægens ansvarsfølelse med hensyn til omfanget af hans viden og kunnen inden for tandlægens naturlige virkefelt udgør den reelle begrænsning af virksomhedsområdet. Herved sikres overensstemmelse med tandlægeuddannelsens indhold. Den foreslåede formulering antages at udgøre tilstrækkelig hjemmel til, at tandlægen kan foretage operative indgreb, iværksætte lokal analgesi (lokal smertefrihed), generel analgesi (fuld smertefrihed uden bevidsthedstab) m. v., i det for naturligt tandlægeligt virke nødvendige omfang, jfr. lægelovens § 25, stk. 2. Ved udtrykket »forebyggelse af instrumentel og medikamentel art« sigtes til de forebyggende foranstaltninger, som forudsætter tandlægelig viden og kompetence. Ved udtrykket anomalier sigtes ikke alene til afvigelser i kæbebygning, tandstilling og/eller tandantal, men også til funktionsforstyrrelser.

På den anden side er der dog fundet behov for dels at kunne forbeholde enkelte afgrænsede områder for lægerne, dels at kunne stille krav om supplerende uddannelse som betingelse for at kunne foretage visse behandlinger, selv om de pågældende områder omfattes af den foreslåede beskrivelse i stk. 1 af virksomhedsområdet for tandlæger. I forslagens stk. 2 og 3, åbnes der derfor mulighed for, at der administrativt kan foretages en afgrænsning af virksomhedsområdet for tandlæger over for lægerne virksomhedsområde, samt at der kan stilles krav til tandlæger om særlig uddannelse.

De områder, som det kan være aktuelt at forbeholde lægerne, er maligne (ondartede) lidelser med manifestation inden for virksomhedsområdet, desuden iværksættelse af generel anæstesi (fuld smertefrihed med bevidsthedstab) og udøvelse af oral histopatologisk diagnostisk virksomhed (mikroskopisk undersøgelse af væv fra mundhulen), udover hvad en eventuel særlig uddannelse berettiger tandlæger til.